

Shine A Light

En eksplosion af energi og musikglæde Af Finn Rosenberg

Martin Scorsese har forberedt og filmet en koncert med den aldrende rockgruppe The Rolling Stones i The Beacon's Theatre i New York. Scorsese har altid beundret og elsket The Rolling Stones og har tidligere brugt deres musik i flere film (bl.a. fornylig i "The Departed"). Jeg vil ikke sige, at det er en gruppe, jeg selv har dyrket meget, selv om jeg dog har haft musikalsk respekt for deres trendsættende musik. Men jeg må sige, at filmen "Shine A Light" gav mig en uventet stærk og opløftende musikalsk oplevelse, da jeg så den en tidlig søndag eftermiddag. Solen skinnede så fristende udenfor, men filmen fik mig til at glemme det spirende forår udenfor. Lyset skinnede også indenfor. Shine A Light! En eksplosion af energi og

musikglæde - sådan vil jeg kort sammenfatte mit positive indtryk af "Shine A Light".

Scorsese har optaget filmen med overbevisende kunstnerisk overblik og formået at smitte tilskuerne med sin egen begejstring. De velspillende musikere filmes fra alle vinkler og vi får hen ad vejen de enkelte numre suppleret med klip fra bandets fortid, bl.a. interviews med de overraskende afdæmpede musikere. The Rolling Stones forbindes ellers i min hukommelse med skandaler, sex, alkohol, narkotika og smadrede hotelværelser, et image, som de nok også selv bevidst har været med til at skabe – oprindeligt også som et sort alternativ til de trods alt noget mere afrettede og tiltalende The Beatles. Men hverken interviewene, vi lytter til, eller de forrygende koncertoptagelser fra New York giver indtryk af ubehagelige, nedslidte og forsumpede musikere. Stilfærdigt forklarer de i interviewene, at de ikke opfatter sig som religiøse eller politiske agitatorer, men som passionerede, professionelle musikere. Hvad tænker du på under en koncert, bliver Keith Richards spurgt, og han svarer: jeg tænker ikke, jeg føler. Vi er inde i vores egen musikalske verden, som vi elsker.

Det er lige netop den koncentration om musikken, som filmen demonstrerer, men vel at mærke ikke som en indadvendt affære. Tværtimod brænder gruppen gennem lærredet til os og ud i New Yorks koncertsal til koncerttilskuerne med et musikalsk overskud og en på samme tid dynamisk og uhøjtidelig sceneoptræden. Det er svært ikke at holde af de fyre! Billederne samler sig naturligt om de to centrale figurer i bandet, forsangeren Mick Jagger og guitaristen Keith Richards. De har musikalsk vildskab i sig, men samtidig et afvæbnende glimt i øjet. Selv da Mick Jagger danser ind på den mørke scene med gult og rødt lys bag sig som den inkarnerede Satan – "Sympathy For The Devil" – virker Jagger ikke egentlig satanisk; det er snarere en "ung" mand, der "skaber sig tosset". Der er ganske rigtigt en hel del barske historier i gruppens fortid, og de furede, hærgede ansigter synes da også at bekræfte det. Men at de overhovedet er til og det i så formidabel en musikalsk og personlig form viser at vi trods alt har at gøre med hårdt arbejdende, fokuserede musikere, der har lært at tackle deres svagheder og administrere deres privatliv og karriere bedre end de fleste andre i samme branche. Filmen giver ikke en systematisk skildring af gruppen og dens medlemmer, men en række kærlige og karakteristiske sekvenser, der tilsammen tegner en smuk skitse af et legendarisk band og dets medlemmer. "Verdens største rockband", kalder de sig selv og ikke uden grund, må jeg vedgå efter to dejlige timer, selv om musikken var høj, men vel ikke højere, end hvis jeg havde hørt dem "live".

USA 2008 - Instr. og manus: Martin Scorsese - 122 min. - Biopremiere d. 17/4, DVD d. 24/9 2008

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=6849&area=1>

<http://www.nysun.com/arts/gathering-moss-2008-04-04/74147/>

<http://www.nytimes.com/2008/04/04/movies/04shin.html>